

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

VII. De causa inquisitionis eorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

De causa inquisitionis eorum.

CAPVT SEPTIMVM.

DOrro fama facti repete in vniuersam prouinciam vulgatur, villas & vicos in studia diuersa conscindens, aliis dicentibus, quia bene est; aliis autē dicentibus, quia non: sed magis seductio magnates apprehendit. Ipsi verò sacerdotes idolorum non minima causa huius conscisionis erant, appositi eis, quibus displicebat, quod factum fuerat; sua nimirum lucra cessatum iri non ignorantes, si cultura demonum illic aboleretur. Vnde modis omnibus rem præpedire moliti, varia calliditatis suæ argumenta visionibus, somniis, prodigiis & variis terroribus confixerunt. quin etiam in Hologosta ciuitate, quò tūc proximè aduenturus nunciabatur Episcopus, Sacerdos, qui illic idolo ministrabat, nocturno tempore vicinam syluam ingressus, & in loco editiori secus viam, inter condensa fruticum, sacerdotalibus indutus adstabat, & mane summo quendam rusticum derure ad forum gradientem his alloquitur.

*Sesfidus.
Vita à Can. e-
dit. lib. 3. c. 4.*

*Sacrifici Idola-
latrici obstant
conuersioni ad
fidem.*

*Idq; variis
technis.*

*Lepidum com-
mentum cu-
iusdam Popa.*

Heus tu, inquit, bone homo? At ille respiciens in eam partem, vnde vocem audierat, inter virgulta personam candidis indutam, quamuis dubia luce videre cœpit & timere. Et ille; Sea, inquit, & accipe, quæ dico. Ego sum Deus tuus, ego sum, qui vestio & graminibus campos, & frōdibus nemora, fructus agrorum & lignorum, fetus pecorum, & omnia, quæcunq; v-
sibus hominū inseruūt, in mea sunt potestate. Hæc dare soleo cultoribus meis, & his, qui me cōtemnūt auferre. Dic ergò eis, qui sunt in ciuitate Hologosteni, ne suscipiant Deum alienū, qui eis prodesse non possit; mone, vt alterius religionis nuncios, quos ad eos venturos prædico, viuere non patiantur.

Fictus Deus.

Hæc vbi attonito ruricolæ Dæmō visibilis edixerat, ad densiora nemora sese contulit impostor. Rusticus verò: quasi de oraculo stupidus, corruens, pronus adorauit in terra. Deinde abiens in ciuitatem, cœpit annuntiare visionem. Quid plura? Credit populus, iterum atq; iterum circūdantes hominem, eadem sapius narrare cogebant, moti videlicet monstri nouitate.

Rustici stupor.

*Quid viderit,
nunciat.*

*Populo iam cō-
citato admi-
scet se ipsemet
impostor.*

*Populum in il-
lusionē confir-
mat.*

*Psalm. 63.
Decreta con-
tra S. Othonem
& comites.*

Se fridus.

*Populum cōtra
comites S. Otho-
nis cōgregatur.*

tate. Postremò, ac si nescius omnium, aduenit Sacerdos, in di-
gnationem primò simulans, quasi de mendacio, deinde atten-
tius audire, & obtestari cœpit hominem, vt vera tantum nar-
rans, nullo figmento populum sollicitaret. At ille, vt erat rusti-
cane simplicitatis, manus tendere, oculos ad cælum leuare,
magnisq; iuramentis & forti protestatione rem ita se habere
asserens, etiam locum ipsius apparitionis se ostensurum polli-
cetur. Tunc Sacerdos conuersus ad populum, vanè suspirans:
En hoc est, inquit, quod toto anno dicebam. Quid nobis cum
alieno Deo? quid nobis cum religione Christianorum? Iustè
mouetur & irascitur Deus noster, si post omnia benefacta eius
stulti & ingrati ad alium conuertimur. Sed ne iratus occidat
nos, illis irascamur, & occidamus eos, qui nos seducere veniunt.

Quod dictum cum placuisset omnibus, firmauerunt de-
cretum, vt, si Otto Episcopus, vel quispiam de societate eius
ciuitatem intraret, sine mora occideretur. Item, firmauerunt suis
sermonem, nequam scilicet, vt si nocte vel clam intrantes quisquã
recto reciperet, simili sententiæ subiaceret. Et hæc agentes,
multis opprobriis, & verborum iniuriis religionem nostram
blasphemantes deridebant.

*De periculo Clericorum in eadem ciuitate, &
de vno ad templum fugiente.*

CAPVT OCTAVVM.

Taque urbem ingressus, Duce fideliter ac strenuè
ad omnia cooperante, semen sparsit Euangelij, &
dura incredulorum corda placidæ prædicationis
vngueto paulatim detumescere faciebat. Interea
quidam de sociis nostris, Vdalricum & Albinum de latibulis
suis emergentes, & iunctos nobis timorè suum referentes de-
riferunt, & quasi eis insultantes securius se habere cœperunt,
& longius à suis digressi, fana etiam idolorum, Episcopo ser-
monem exhortationis protrahente, speculatum vagabantur.

Verùm quidam maligni homines, apud quos radix paga-
nismi adhuc valentius vigeat: En, inquit, isti explorant
quo-